

har kunnet afgive overkomplet Personale til Distrikterne, at Personalet tværtimod har maattet forøges stærkt efter Distrikternes Indførelse.

Men dernæst vilde det være ganske mod Naturens Orden, hvis en Forøgelse af Instanserne ikke skulde give forøget Vidtløftighed, forøget Skriveri, mere Omsvøb, langsommere Administration og forøget Centralisation. Lad os en Gang se paa, hvorledes en saadan Instans er indrettet. Til en Instans hører i det mindste eet Kontor, de større Instanser har begribeligvis flere. Til et Kontor hører først og fremmest en Journal, hvori alle ud- og indgaaede og passerede Skrivelser journaliseres, og da en af Maalestokkene for et Kontors Vigtighed indenfor Administrationen og undertiden ogsaa for Kontorets Indehaveres Ansættelse i Lønningsklasse er Antallet af Journalnumre i Aarets Løb, vil man forstaa, at et Kontor just ikke bestræber sig for at skyde saa mange Journalnumre fra sig som muligt. Til et Kontor hører endvidere et Arkiv, hvori egne Afgørelser og fremmede Afgørelser registreres og opbevares, det er jo Basis for Kontorets fremtidige Udvikling; endvidere hører der dertil een eller flere betjente Skrivemaskiner o. s. v. Man vil derfor forstaa, at en saadan Instans nødvendigvis, naar man nu en Gang har den, uanset at den maaske er et ganske overflødigt og sinkende Mellemlid, maa kræve adskilligt Personale for at kunne besørge det Arbejde, som gaar igennem den.

Tilstedeværelsen af de mange Instanser har tilmed en stadig virkende centraliserende Indflydelse, ganske uanset det Grundlag, man gaar ud fra. Uanset den Myndighed, man giver de forskellige Instanser, har den højere Instans en vis Tilbøjelighed til at trække Afgørelsesretten op til sig. Undertiden har Sagen principiel Betydning, kan det hævdes, og maa som Følge deraf forelægges en højere Instans, men undertiden er Grunden saamænd ikke nogen anden end den, at det allenfals maa være en saa meget rigtigere Afgørelse, der træffes, naar Sagen kommer for den højere Instans. Og den lavere Instans, som har den samme medfødte Tilbøjelighed, bliver jo bestyrket heri ved den Kendsgerning, at den har maattet afgive opefter en Del af sin naturlige Beføjelse; den maa nu søge at dække sig ved at suge til sig fra de lavere Instanser. Det eneste, der kan hindre en saadan Centralisering, er, at der kun er faa Instanser, og at hver af disse har saa meget virkelig at bestille, at de ikke føler nogen Trang til at trække mere til sig.

Den nuværende Ordning mange Instanser medfører, at Statsmaskineriet aldrig har knaget saa stærkt som i Øjeblikket, aldrig har arbejdet saa sendrægtigt og saa usikkert. At man officielt baade overfor Befolkningen og tjenstlig kun bruger Benævnelserne Distrikt og Generaldirektorat, saaledes at der indenfor Fællesbenævnelsen Distrikt skjuler sig 3 Instanser, nemlig Sektionen, Trafiktjenesten og Distriktssekretariatet, og indenfor Generaldirektoratet skjuler sig Afdelingschefer og Generaldirektoratet, gør i Virkeligheden kun Maskineriet endnu mere indviklet, idet man saa de forskellige Steder i Distriktet og i Generaldirektoratet maa have særlige Fordelingskontorer, altsaa en Slags nye Instanser, til at registrere og fordele de ind- og udgaaende Sager Kontorerne imellem, hvorved yderligere Forsinkelse sker. En skriftlig Ordre daler nu langsomt i Løbet af mange Dage ned til sit Bestemmelsessted, og den maa ofte forud telefoneres imellem Kontorerne, for at den ikke skal komme længe efter, at Ordren skulde være udført. Selv ved Skrivelser imellem Instanser indenfor samme Fællesbetegnelse eller indenfor samme Bygning er der kontortekniske Vanskeligheder; der undertiden hindrer, at Skrivelserne naar deres Bestemmelsessted før efter flere Dages Forløb.

Søger man efter Grundfejlen ved den nuværende Ordning, ser man forholdsvis let, at den bestaar i, at man har sammenblandet to forskellige Systemer, nemlig det Forslag, som Statsbaneudvalget af 1911 fremkom med, og den fra 1903 til 1915 gældende Ordning, to Systemer, hvis Struktur er ganske forskellig. Statsbaneudvalgets Forslag var ganske naturligt i høj Grad præget af dets Formand og vistnok eneste jernbanekyndige Medlem, den udmærket duelige Administrator af de fynske Privatbaner, Etatsraad Kjær. Jeg erindrer fra min første Gennemlæsning af Statsbaneudvalgets Betænkning, hvorledes det slog mig, at Formanden ud fra sit personlige Kendskab til, hvor stort et Baneomraade det var muligt for en enkelt Mand at lede og administrere i enhver Henseende, ogsaa økonomisk, forsøgte at ordne Administrationen af Statsbanerne ved ud fra denne Viden resolut at dele Statsbanerne i 3 lignende Omraader, hver med sin egen meget selvstændige Chef. Der var en vis Konsekvens i dette Forslag, og selv om Generaldirektionen sikkert havde megen Ret i adskilligt af den Kritik, der blev fremført imod det, og selv om Forslaget sikkert heller ikke skulde være gennemført uændret,